

Van jövő! – Bőjte Csaba levele a tanévkezdésre

Körvonalazódik egy őszinte lelki igény, egy tiszta éhség, mely magasabb rendű vágyainknak nyit utat. Hiszem, hogy mindannyian egy új korszak, egy nagy erkölcsi, lelki forradalom előtt állunk! Szeretettel bátorítalak, ne féljete a holnaptól, az új tanévtől, ne hagyjátok, hogy a mindent beszennyezni akaró gonosz Isten legszebb ajándékát, a holnapba vetett hitünket elorozza tőlünk!

A Kárpát-medencében, Kelet-Európában a nyolcvanas évek végére a kommunista ideológiától visszafogott, elzárt emberekben hatalmas éhség uralkodott el. Természetes, hogy nemcsak a szellemi, lelki nyitottság, őszinteség, szabadság iránti éhség volt az emberekben, hanem a fizikai, anyagi dolgok iránti vágyódás is. Az emberek a televíziókban és más hírforrásokban látott finomságokra, luxuscikkekre elemi erővel vágyódtak. Vágytak a finom, ismeretlen ízek, ételek, italok után. Mindenki reális szükségét érezte a kényelmes, tágas, emberhez méltó otthonnak, ruházatnak, szórakozásnak is. Vágyódtak arra, hogy megismerhessék, használhassák az emberiség kutató, kísérletező munkája által megszületett gépeket, eszközöket, utazási lehetőségeket. Mind többen és erősebben vágytak arra, hogy az emberi szellem hihetetlen távlatokat nyitó lehetőségeit korlátok nélkül bebarangolják. E hatalmas, követelőző éhségnek útjába álló rendszert taposták szét kéréllhetetlenül, a sokféle módon megnevezett 1989-es év végi eseményekben.

Hiszem, hogy minden egyes, bennünket mozgó éhséget, szomjúságot a végtelen Isten olt a szívünkbe. Isten vágyaink által vezet, irányít mindannyiunkat. Egy fiatal a szíve vágyódása, szerelme által vezérelve találhatja meg élete társát, és csakis e belső éhségtől úzve, tiszta, part nélküli szerelmük kölcsönösen kimutatott jelei láttán mondhatja ki a plébánosuk: „Meggötött házasságotok érvényes, és amit az Isten egybekötött, azt ember ne válassa szét.”

Igen, én hiszem, hogy Isten akarta és most is akarja, hogy szép, kényelmes lakásokban lakjanak a gyermekei, és finom, tápláló ételekkel oltsák éhségüket. Hiszem, hogy az emberiséget a kutató, felfedező munkájában, a teremtés hajnalán, még a bűnbeesés előtti isteni parancsok vezéreltik: „Szaporodjatok, sokasodjatok, és hajtátok uralmatok alá a földet!” Hiszem, hogy a jóságos mennyei Atyánk rejtette el a világunkban rejlő lehetőségeket, titkokat olyan szinten, hogy a gyermeke, az ember úgy, ahogy növekszik, lépésről lépésre felfedezhesse és megismerhesse, majd azokat saját kényelmére, örömére felhasználhassa. Csodálatos, ahogyan vezet bennünket őszinte kíváncsiságunk, éhségünk által a jó Isten. Bennem nincs félelem, szorongás, mikor látom, hogy az emberiség, mint nagyra nőtt gyermek, kíváncsian bontogatja a mennyei Atyánk által hatalmas karácsonyfánk alá rakott ajándékokat. Csodálatos dolgok vannak a szépen becsomagolt ajándékokban, melyeknek kibontásához, megismeréséhez folyamatosan nő fel az emberiség. Szerintem természetes, hogy a kibontott, megismert értékeket az emberiség örömmel ki is próbálja a maga javára. Én hiszem, hogy nem bűn kinyitni a gyermeknek egy könyvet, melyet a szerető, gondos szülő elhelyezett fia kis könyvtárába. Nem bűn kibontani egy-egy csomagot, melyet a szülő ajándékozott szeretettel átad nekünk. Ha Isten azt akarta volna, hogy gyermeke ne ismerje meg titkait, akkor azokat olyan magas polcra rakta volna, melyeket nem ért volna el az Ő drága „szeme fénye”.

Nem tartom rossznak, még kevésbé bűnnek, térségünkben a kilencvenes évek elején megjelenő, az anyagi dolgok megismerésére, fogyasztására készítő éhséget, mely által oly sok új dolog áramlott be az életünkbe. Örvendek annak, hogy gyermekeimnek finom ételeket tudunk adni, hogy olyan ruhákban járathatom őket, melyekben jól érzik magukat és nem fáznak a hideg téli estéken, hogy otthonaikban kényelem és tisztaság van. Örvendek annak, hogy felhívhatom mobiltelefonon a nagyra nőtt gyermekeimet bárhol, ahova az életutam vezet. Annak is örvendek, hogy kis laptopomon bármikor megnézhetem, hogy mit kérnek vagy kínálnak fel családomnak az emberek. Milyen jó, hogy nemcsak írásban, hanem akár kis filmek által is a nagyra nőtt családom tagjai üzenhetnek, elmondhatják, hogy mi történt velük, és mi az, ami szerintük fontos a nagyvilágban. És milyen jó, hogy éjjel felkelve e kis gépen megfogalmazhatom és rögzíthetem ezeket a gondolatokat is, és az internet által szétröppenthetem a nagyvilágba. Hiszem, hogy mindez az én gondoskodó jóságos Istenem drága ajándéka. Biztos vagyok benne, hogy Ő vezet lépésről lépésre nagy szeretettel, de hihetetlenül biztos kézzel, ahogyan egy atya vezeti gyermekeit. És úgy gondolom, hogy most, a huszonegyedik század elején Ő bátran tovább akar vezetni bennünket.

Örömmel látok körvonalazódni egy újabb éhség-hullámot a szívünkben! Vágyódunk egy meghittebb, békés világ után. Vágyódunk arra, hogy szorosabban megfogjuk egymás kezét, de arra is, hogy a lelkünk

ajtaján kopogató Istent beengedjük az életünkbe. Határozottan érzek egy őszinte vágyódást az emberek szívében egy sokkal mélyebb, nyitottabb, emberhez méltóbb kapcsolatrendszer után. Vágyódunk arra, hogy megmutathassuk magunkat, hogy megismerjük egymást, és hogy teremtő Istenünkkel egy asztalhoz ülve elbeszélgessünk. Körvonalazódik egy őszinte lelki igény, tiszta éhség, mely magasabb rendű vágyainknak nyit utat. Hiszem, hogy mindannyian egy új korszak, egy nagy erkölcsi, lelki forradalom előtt állunk! Nem megtagadom a múltat, az utolsó húsz évet a maga anyagi javak iránti megkülönböztetett vágyakozásával, egyszerűen úgy érzem, hogy tápláló Istenünk az emberiség asztalára egy újabb, lelkibb, spirituálisabb fogást akar felszolgálni mindannyiunk örömére. Bennem hihetetlen kíváncsiság, remény és bizalom van ezen újabb „fogás” iránt. Hiszem, hogy nem valaminek a végén, a szárnyalásainkat lezáró plafonnál, korlátoknál topogunk, hanem a végtelenre nyíló, kitárt ajtó előtti beáramló hatalmas fényben, bátortalanul, kábán állunk.

Szeretettel bátorítalak, ne féljete a holnaptól, az új tanévtől, ne hagyjátok, hogy a mindent beszennyezni akaró gonosz Isten legszebb ajándékát, a holnapba vetett hitünket elorozza tőlünk. Mindennapi munkánkban ne csupán az évezredek mozgásának fáradt inerciája vigyen előre, ne becsületből játszódjunk végig a „vesztes meccset”. Hanem higgyünk a holnapban, higgyünk abban, hogy az emberiség nagy tornájában a mi generációnk által megvívandó meccset igenis megnyerhetjük. Igen, a magunk kis lépésével előbbre vihetjük a társadalmunkat, és egy tisztább, nyugodtabb, verejtékes munkánk által is szépülő világot hagyhatunk a gyermekeinkre. Olyan jó lenne, ha a múltban való nosztalgikus elmerülés helyett bátran előre néznénk, és a holnapban keresnénk a bennünket mozgató éhségre a választ. Az idők Ura szelíden vezet, és nem a múltban, hanem a jövőben vár ránk a nekünk szánt csodás ajándékaival. Én nyugodt vagyok, és bátorítlak, hogy szívetek vágyára hallgatva elinduljatok, mert tudom, hogy évmilliárdok óta tartó feltartóztathatatlan utazásunk a végtelenül szerető Szentháromságos egy Istenünk karjaiba vezet.